

Hồi 28

Tốt Bại Lệnh Chủ Hiện Cố Nhận Hội Thiếu Niên

Bấy giờ Kim Lệnh công tử từ nhìn tả hữu bốn đại hộ pháp của mình, chừng như đã yên tâm chắc thắng mới nhìn Đồng Thiên Kỳ trầm giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bốn công tử hỏi người một lần cuối, người định thế nào?

Nghe giọng nói trầm lãnh đầy hăm dọa của gã, Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt như không đáp:

- Kim Lệnh công tử người hôm nay chỉ e sống thoát khỏi đây đã là khó, Đồng môn huynh người tốt nhất nên nghĩ đến bản thân người trước

Kim Lệnh công tử cười “hắc hắc” mấy tiếng tỏ ra căm giận:

- Hừ, nói vậy là người cự tuyệt bốn công tử?

- Tôn giá thừa hiểu như vậy, há cần phải hỏi?

Trong ánh mắt sắc lạnh của Kim Lệnh công tử hằn sát khí, gã bỗng ngửa mặt cười kha kha:

- Đồng Thiên Kỳ, người trên thiên hạ không biết thức thời, có lẽ chỉ một mình người.

Nói đến đó gã bỗng đánh mắt ra hiệu cho bốn lão hộ pháp, rồi biến giọng đánh lạnh:

- Song thân người tuyệt mệnh tại Mai Đảo, đây tuy không phải Mai Đảo nhưng cũng rất gần, Đồng Thiên Kỳ, bốn công tử hy vọng người trên đường về U minh nhớ trở lại Mai Đảo tìm cha mẹ người.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe câu này, tuấn diện vốn lạnh băng bỗng nhiên biến sắc tím tái, gằn giọng:

- Vì sao người biết song thân ta tuyệt mệnh tại Mai Đảo?

Kim Lệnh công tử ngược lại nghe hỏi câu này thì cũng khựng người, nhất thời sơ suất buột miệng nói vậy, nhưng lời đã nói ra rồi không thể nuốt lại được, trong đầu chấn động thầm nghĩ: “Cuộc chiến ngày hôm nay ta quyết phải chôn hấn nơi này, hấn xưa nay vốn lâm chiến trầm tĩnh phi thường. Nếu ta nói thực ra mọi chuyện, món thù diệt song thân sẽ làm hấn phần nộ mất bình tĩnh, như vậy không lợi hơn sao?”

Gã là con người mưu thâm kế sâu, nghĩ được là hành động ngay, bèn cười lớn và hỏi:

- Ha ha ... Nói như vậy Đồng huynh không tin vào những lời bí mật mà Cửu U Nhị lão đã nói hay sao?

Đồng Thiên Kỳ đương nhiên đã sớm nghi Nhật Nguyệt Bang là chủ hung diệt Đồng gia năm xưa, đồng thời cũng tin vào lời của Cửu U Đảo Nhị lão. Giờ đây đích thân người của Nhật Nguyệt Bang nói ra lời này, mối thù giết song thân bất cộng đái thiên thực sự đã làm chàng chấn động tâm can, nhất thời mặt biến sắc hoàn toàn.

Sóng hận trong lòng cứ từng đợt từng đợt cuộn lên, chàng vốn xưa nay trầm tĩnh lãnh bạo, thế mà giờ đây cũng phải đổi sắc thay thần, chứng tỏ lửa hận đã đến cực điểm. Chàng khoát chân sấn tới một bước quát:

- Đồng mỗ quả nhiên tính không nhầm. Hừ ... Nhật Nguyệt Bang các người kể từ ngày hôm nay bị cánh tay Huyết Kiếp vươn tới. Các người đã dùng bao nhiêu xương máu người vô tội để xây cơ đồ của mình, thì ngày hôm nay cũng chính các người phải dùng xương máu của mình để đập đổ cái cơ đồ tàn bạo ấy.

Nghe giọng phán tàn bạo độc địa ấy, lại quan sát thần sắc của chàng, Kim Lệnh công tử đã nhận ra cơn giận trong lòng chàng bị kích mạnh, bấy giờ không bỏ lỡ cơ hội, cười khẩy nói:

- Cơ nghiệp của Nhật Nguyệt Bang quả nhiên có kiên cố đấy, thế nhưng vẫn còn thiếu máu thịt Đồng huynh. Bây giờ, bốn công tử phải xin người tỷ huyết làm nền.

Nói rồi gã ra lệnh: “Chúng ta tiến lên!”

“Đồng Thiên Kỳ, nộp mạng đây!” Gần như cùng lúc cả bốn lão già được lệnh là hét lên ngay. Tứ đại hộ pháp phân thành tứ trụ nhất tề xông vào chuồng phong như Thiên Sơn áp hải cuộn cuộn vây kín người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ đã có sự chuẩn bị lại thêm sự kích động mạnh, nên vừa thấy bóng bốn lão già xông vào là lập tức quát lớn:

- Bốn vị không xứng !

“Liên hoàn tứ chuồng” phân đông, tây, nam, bắc theo vòng quay người nhanh như chớp tung ra nghênh địch.

“Ầm, ầm, ầm, ầm...” bốn tiếng nổ gần như cùng lúc vang lên, bụi đất cuộn lên đầy trời, trùm lấy cả khoảng không gian tầm hai trượng vuông, chẳng còn nhận đâu là ta đâu là địch.

Kim Lệnh công tử đứng ngoài vòng quan sát, tuy thấy có thể thắng, lại nhận ra Đồng Thiên Kỳ bị kích động mạnh mà không ổn định tinh thần, thế nhưng có lẽ vì

chàng vang danh thiên hạ, chưa từng bị bại dưới nhân vật nào. Vì vậy mà lúc này gã ta vẫn không dám tin là nắm chắc phần thắng trong tay.

Bấy giờ trong đám loạn thạch, Bạch phát lão nhân mi đầu hơi nhướn lên tự mình lẩm bẩm: “Tiểu tử này thiệt rồi, hắn tự xưng Huyết Kiếp Thủ mà sao thấy công lực không giống, lẽ nào lại là đệ tử của lão trọc Vân Không?”

Gió biển phát mạnh khiến đám bụi đất tản rất nhanh, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ trầm ổn đứng tại trường, ngực thở mạnh, đồng thời hai cánh tay áo bị rách hai đường dài, đủ thấy chàng hoàn toàn không chiếm thế ưu.

Lại nói, bốn lão Hộ pháp định thân bốn góc như cũ, tuy người nào cũng bị đẩy lùi nửa bước, thế nhưng thần thái oái ngghi tự tin. Kim Lệnh công tử bấy giờ thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, cười lớn nói:

- Ha ha ha ... Đồng Thiên Kỳ, không biết công phu của Tứ Đại hộ pháp bốn bang đã làm hài lòng người chưa?

Trong lời nói của gã hiển nhiên hàm chứa mỉa mai.

Một chiêu thất thế, Đồng Thiên Kỳ tự hồ như trấn tĩnh trở lại, đưa ánh mắt lãnh bạo, cố hữu quét nhìn bốn lão già một lượt, trầm giọng:

- Kim Lệnh công tử, người thật bất hạnh quá, nhân lúc Đồng mỗ tinh thần bị kích động mà ra tay nên mới đắc thế, giờ thì đến phiên Đồng mỗ ra tay đây.

Dứt lời, chậm chậm bước tiến lên lão già trước mặt, điềm nhiên trầm lãnh và tàn bạo.

Kim Lệnh công tử thấy thần thái chàng thay đổi nhanh như vậy thì giật mình chấn động, vẻ đắc ý vì nghĩ phần thắng nắm chắc trong tay bất chợt vụt tắt.

Trong đám loạn thạch, Bạch Phát lão nhân ánh mắt chợt sáng lên, lại lẩm bẩm: “Thầy hay há trò dở, ta có lẽ đoán sai tiểu tử này, hắn xem ra trấn định và tàn bạo không thua lão trọc kia !”

Bốn lão hộ pháp thì nghĩ khác Kim Lệnh công tử, thấy một chiêu đầu chiếm thượng phong thì nghĩ sẽ thanh toán nhanh Đồng Thiên Kỳ.

Khi Đồng Thiên Kỳ bức tiến lên lão già trước mặt, thì ba lão già còn lại đánh mắt nhìn nhau một cái, rồi lập tức đề tụ chân lực vào song chưởng trầm giọng nói:

- Tiểu tử, người định phá vây ư?

Đồng Thiên Kỳ tự hồ như không để ý đến ba lão già kia, lạnh giọng như tiền:

- Tôn giá há đủ tư cách buông hai tiếng “phá vây” với Đồng mỗ đó sao?

- Ha ha ... Không đủ tư cách thì lão phu đã không nói.

Tiếng cười ngạo nghễ như xem thường Đồng Thiên Kỳ. Lúc này ba lão già kia cũng đã vây chặt lại, chỉ cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích.

Đồng Thiên Kỳ bỗng dừng chân đứng trước mặt lão già đối diện ngoài ba xích, trầm giọng :

- Ta người, ai ra tay trước?

Lão già cười khinh thị:

- Đương nhiên là kẻ định phá vây.

Lúc này ba lão già kia đã từ từ đưa chưởng lên, Bạch phát lão nhân trên loạn thạch giật mình tự nói: “Tiểu tử này đã biết sau lưng có địch chuẩn bị ra tay, mà vẫn bình tĩnh như không, đến như lão phu cũng chỉ đạt đến trình độ đó. Chẳng lẽ nào công lực của hắn đã vượt trên cả Vân Không.

- Hừ, đây là cái giá phải trả cho lời cuồng ngôn của tôn giá.

Đồng Thiên Kỳ buông từng tiếng rõ ràng, rồi song chưởng từ từ đưa lên chuẩn bị đánh ra. Thoáng thấy chàng sắp ra tay, đột nhiên thấy hình chàng quay nhanh như một cái chong chóng vừa đúng một vòng...

Ba lão già chuẩn bị tấn công từ phía sau vốn nghĩ lợi dụng lúc chàng lao vào đồng bọn thì ra tay, không ngờ chàng chuyển thân pháp cực nhanh, đồng thời vung liên tiếp liên hoàn. Lục chưởng đẩy vào đối phương.

Cả ba lão già đã đề tụ sẵn chân lực liên tung ra sáu chưởng tiếp chiêu ...

Chính trong lúc những tiếng chưởng “ầm ầm ...” đầu tiên vang lên, thì cả người của Đồng Thiên Kỳ đã quay trở lại nguyên vị, và hanh như một làn khói ập đến trước mặt lão già vốn đứng đối diện.

Nên biết, lão Hộ pháp đứng đối diện với chàng nguyên định làm mỗi nhử địch, không ngờ khi thấy chàng quay ngoắt người lại tấn công ba đồng bạn thì lão khựng người. Lão vốn chỉ dương chưởng án trước ngực thủ mà thôi, nên không kịp ra tay.

Nhưng Đồng Thiên Kỳ quay người tấn công ba đồng bạn đã làm cho lão ta ngỡ người chừng nào, thì lúc này chàng quay ập trở lại tấn công vào chính mình, thì càng khiến lão khựng người kinh ngạc gấp bội.

Diễn tả thì chậm lúc ấy lại nhanh, chỉ thấy thân hình Đồng Thiên Kỳ quay đúng một vòng vừa khéo trở mặt lại hướng cũ rồi bổ vào tấn công lão già đứng đối diện.

- Bốc hộ pháp, lùi nhanh.

Trong tiếng thét thấy một bóng người lao vào vòng chiến ...

Lão hộ pháp đối diện với Đồng Thiên Kỳ chính là họ Bốc, lão kinh nghiệm mấy mươi năm hành cước giang hồ, nên vừa nghe tiếng thét cứu mình thì đã kịp hiểu ra mọi

chuyện, song chưởng án trước ngực đồng thời chân chấm đất thoát nhanh như ve sầu thoát xác, bổ người về hướng loạn thạch.

- Hắc hắc hắc ... Đồng mõ đã nói tôn giá phải trả giá cho lời nói ngông cuồng của mình thì quyết không thoát được, nộp mạng.

Chàng như hình với bóng lùa theo bóng lão già, vừa khéo khi ấy một chưởng của người vừa nhảy vào vòng chiến hệt vào khoảng không, đó chính là một chưởng của Kim Lệnh công tử định gỡ nguy cho lão ta.

Lão già Hộ pháp họ Bốc nghe tiếng cười gằn của Đồng Thiên Kỳ rít sát bên tai biết không thoát nổi, vừa lúc ấy chân lão cũng vừa chạm đất, lão quay người lại định vung chưởng nghênh đòn trí mạng.

Thế nhưng trong mắt lão chỉ thoáng thấy một cánh tay vươn tới rồi chớp trúng ngay Thiên Linh cái của mình, lão chỉ còn kịp rú một tiếng theo đúng bản năng của kẻ sắp đoạn mệnh.

Lại nói, cả ba lão già kia kịp đón liên hoàn lục chưởng của Đồng Thiên Kỳ thì đứng khựng cả người, đến Kim Lệnh công tử cũng không kịp nhận ra Đồng Thiên Kỳ đã ra tay như thế nào.

Duy nhất có một người kịp nhận ra thủ pháp ra tay của chàng, ấy chính là lão già đứng trong đám loạn thạch, lão chép miệng thầm nhủ tiểu tử này thực ra công lực cao thâm đến đâu cũng khó đánh giá nổi.

Đồng Thiên Kỳ ra chiêu biến thế đến tâm cơ linh trí kỳ ảo khó ngờ, mọi chuyện thực ra chỉ vừa khéo thời gian cái chớp mắt mà thôi.

Ba lão Hộ pháp còn lại và Kim Lệnh công tử nhìn thấy đồng bọn bị chết thảm mà vô phương cứu trợ. Lúc này chút dắc ý trong lòng Kim Lệnh công tử hoàn toàn tiêu tan, gã đảo nhanh đôi mắt giảo hoạt như thâm mưu tính làm thế nào để giải quyết cục diện hiện tại, theo ánh mắt không ngừng nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi lại tử thi trên mặt đất, mặt gã cũng biến đổi mãi hết xanh đến tím.

Đồng Thiên Kỳ bấy giờ mới từ từ quay người lại, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn vào ba khuôn mặt của ba lão Hộ pháp vốn vẫn còn chết lặng người vì kinh ngạc tột độ.

- Hiện tại đến lượt ba vị.

Chàng nói rồi, bước chân thản nhiên về hướng họ.

Giọng chàng vẫn lãnh bạo như thường khi, thế nhưng với ba lão già đang chết khiếp trước cái chết đồng bọn thì nghe ghê rợn đến sởn gai óc, không ai bảo ai mà tự nhiên cả ba đều đưa song chưởng lên trấn ngự trước ngực, mặc dù khoảng cách giữa Đồng Thiên Kỳ với bọn họ còn rất xa.

Đồng Thiên Kỳ tiến lên chừng sáu bộ rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ còn tầm bốn trượng, bấy giờ bỗng liếc mắt nhìn Kim Lệnh công tử nói:

- Đấu trận tứ trụ đã khuyết một, tôn giá có lẽ nên bỏ khuyết.

Kim Lệnh công tử đã tính sẵn kế, nên giả cười bình tĩnh nói:

- Không phiền đến Đồng huynh nhắc nhở, bốn công tử biết nên làm thế nào. Chỉ có điều lần này không dễ gì một hai chiêu mà giải quyết được, theo ý bốn công tử thì chúng ta nên mỗi người bằng vào sở học của mình thì thố tỷ thí một bận.

Nói là nói với Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng lão ngậm hàm ý nói với ba lão Hộ pháp vừa rồi Đồng Thiên Kỳ đắc thủ chỉ nhờ may, chứ nếu thi thố hết thực học thì khó mà thắng nổi.

Ba lão già vốn trung thành với chủ, vừa rồi thực không kịp nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ ra tay hạ đồng bọn thế nào, nên có phần tin vào lời Kim Lệnh công tử. Bọn họ nghĩ rằng nếu như Đồng Thiên Kỳ khí khái không dùng kế, mà chỉ bằng vào thực học tỷ thí chỉ e khó thắng nổi họ, bởi vậy nổi khiếp sợ vừa rồi mới dần tan bớt trong lòng.

- Công tử tạm thời ngồi xem bọn lão phu lấy mạng tiểu cầu bày mẹo lập mưu cắn người này.

Đại hộ pháp Ứng Nhân Thần nói xong liền phát tay cho hai lão già cùng mình tiến lên.

Kim Lệnh công tử vừa rồi quả thực đã có ý thoái, nên đánh hay rút chưa định. Thế nhưng lúc này bỗng nghe bọn họ nói vậy thì gật đầu khích lệ :

- Chí phải, các vị lên đi, nhưng cần phải hết sức cẩn thận.

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch môi cười nhạt, quét mắt nhìn ba lão già nói:

- Ba vị có tuyệt học kinh thiên động địa nào thì cứ thi triển, nếu để Đồng mỗ ra tay trước thì e sẽ nhận số phận bi đát như lão kia.

- Đồng Thiên Kỳ, người thật cuồng ngôn không biết sợ hàn phong quét đầu lưỡi?

- Hừ, sự thực thắng cường biện, ba vị hẳn lại muốn thử xem Đồng mỗ ra tay trước.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này chỉ còn ba xích. Ba lão Hộ pháp tuy còn nghi ngờ chân thực học của Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng cái chết đồng bọn đã báo cho họ biết sinh tử không phải là trò đùa, bởi vì vừa nghe thế cả ba đồng thanh hét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, người đã hết cơ hội chứng minh điều đó.

Ba bóng người, một tả một hữu và một chính diện cùng lúc bổ vào, đồng thời mỗi người thi triển liên tiếp đến bảy tám chiêu, kinh phong vũ vũ trùm cả người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ biết thế địch như bão, ba lão già tợ hồ như quên mất chuyện sinh tử, nên liền lắc nhẹ người như làn khói vút lên không trung vừa lo tránh mười mấy chưởng của bọn họ ...

Ba lão già chiêu đầu thất thủ, đồng thanh la lớn:

- Họ Đồng kia, người đừng sống mà thoát khỏi đây.

Rồi cả ba lập tức bám vây chặt lấy chàng, Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt:

- Đồng mỗ chỉ muốn nhượng ba chiêu đầu thôi, giờ thì xem ...

Dứt lời, song chưởng như vũ bão ba đào, vù vù đánh ra tiếp lấy những chưởng của bọn họ, trong tiếng chưởng phong âm âm, đất bụi tung bay mù mịt, phút chốc chỉ còn thấy nhờ nhờ trong đám đất đá hỗn độn là một khối người quán lấy nhau làm một khối, chẳng kịp nhận ra ai là ai.

Kim Lệnh công tử thấy một câu khích vừa rồi của mình bắt đầu có tác dụng, tâm địa giảo quyết lại nghĩ: “Sao lại không chọc giận hắn để chi phối đầu óc hắn nhỉ?” Nghĩ vậy liền cười lên kha kha nói lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, không biết bây giờ người còn đủ hơi để nói không? Bốn công tử đột nhiên nhớ ra một chuyện cần nói với người.

Ba lão già vây quần với Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì thâm hiểu ý của Kim Lệnh công tử cho nên lại càng đánh hăng hơn.

Không thấy rõ bóng người chỉ nghe từ trong đám bụi mù trời giọng của Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh vọng ra:

- Tôn giá định quấy rầy thần trí Đồng mỗ, chỉ e không dễ, trước khi tôn giá nói xong Đồng mỗ quyết không ra tay lượm mấy mạng lão cẩu này đâu.

Nghe giọng nói cao ngạo mà khinh bỉ của Đồng Thiên Kỳ, Kim Lệnh công tử không khỏi giật mình, thế nhưng đã nói thì liền nói luôn:

- A, ý công tử chỉ là muốn nhắc nhở người, nếu như chịu không nổi thì chỉ cần nói một tiếng, bốn công tử sẽ bảo ba Hộ pháp nương tay tha mạng cho người lần này.

Ba lão Hộ pháp thi triển sở học chừng như đạt đến cực điểm, chỉ thấy đất đá cứ tung lên theo từng tiếng âm âm.

Bấy giờ, lão nhân Bạch phát trong đám loạn thạch trên sắc mặt bất giác hiện sát cơ, mắt lại chăm nhìn vào người Kim Lệnh công tử.

- Kim Lệnh công tử, lời người nói xong rồi chứ?

Lại nghe giọng nói lãnh bạo của Đồng Thiên Kỳ, Kim Lệnh công tử giật mình nhưng đành đánh bạo nói lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, có phải người chịu không nổi?

- Hừ, lời Đồng mỗ quyết không sai, nếu tôn giá đã nói xong thì Đồng mỗ lấy mạng bọn họ đây.

Chàng nói rồi, lại nghe quát tiếp:

- Ba vị đại hạn đã tới.

Tiếng cuối cùng của chàng vừa dứt, đương nhiên trong đám bụi đất bay mù mịt ấy nghe có tiếng thất thanh la lên:

- Ái ! Tiềm Long ...

Gần như đúng lúc, một tiếng “hự” rồi một bóng trắng từ đám quái thạch nhanh hơn làn mây lao vào vòng chiến, rồi loán cái quay trở lại đám quái thạch.

Kim Lệnh công tử mặc dù căng mắt theo dõi trận đấu, thế nhưng lúc này quá căng thẳng cho nên căn bản cũng không kịp nhận ra bóng người như ma ẩn quỷ hiện này. Chỉ nghe một giọng già nua, nhưng sang sảng tựa phèng la giống trận vang lên chích vào lỗ nhĩ:

- Người bảo trời che đất, ta nói đất đè trời, ai không tin lời này, Diêm Vương có mặt ngay. Ha ha ...

Không riêng gì Kim Lệnh công tử mà ngay trong trường đấu, Đồng Thiên Kỳ nghe mấy câu và giọng cười quái đản này thì đều ngẩng người thâm chiến. Dù giọng nói ồm ồm vang lớn như chuông bể rung động cả màng nhĩ, chàng thâm hiểu đây là một nhân vật cao thủ mà từ trước đến nay chàng chưa từng gặp qua. Gió biển làm tản nhanh đất đá, Kim Lệnh công tử là người đầu tiên biến sắc khi nhận ra nhân vật thú ba hiện thân trên đám loạn thạch.

Bấy giờ, đã thấy rõ trên một khối nham thạch một lão quái vận đồ xám trắng, tóc dài quá chân, đôi mi bạc rủ xuống cánh mũi tựa hồ như che kín cả đôi mắt, dưới cái miệng rộng là chòm râu trắng dài quá ngực, trên mặt lão quái nhân như phủ một lớp ngân sương. Sát bên người lão chính là một lão Hộ pháp vừa được lão ta cứu khỏi lưới hái tử thần, mặt trắng nhợt nhạt.

Lão quái nhân quét mắt nhìn Kim Lệnh công tử một cái, rồi hơi nghiêng đầu hỏi lão Hộ pháp bên người:

- Người tin lời lão phu chứ?

Lão Hộ pháp chưa kịp hoàn hồn vừa thoát khỏi cánh tay Huyết Kiếp, nghe hỏi quay mặt nhìn thấy lão quái nhân thì không khỏi biến sắc:

- Huỳnh đài là ai?

Lão quái nhân vừa nghe hỏi câu này buông tiếng “hừ” lạnh như băng giọng nói tợ hồ từ lịa phủ vọng về:

- Huynh dài ư? Bằng vào nhà người mà dám xưng huynh gọi đệ với ta?

Lão Hộ pháp cũng chẳng phải là hạng dễ bị hiếp, nghe vậy thì phần nộ, thế nhưng chợt nhận ra cổ tay mình đang nằm trong bàn tay xương xẩu của lão quái nhân thì nén hận vào lòng, trầm giọng nói:

- Lão phu không quen biết người!

Lão quái nhân lại lạnh giọng nói:

- Biết hay không với lão phu vô can, lão phu chỉ hỏi người lời lão phu nói vừa rồi người có tin hay không?

Kim Lệnh công tử mắt nhìn lão quái nhân từ đầu đến chân, nhưng qua một trận quan sát gã vẫn không làm sao nhớ ra được có ai đã nói đến một nhân vật quái kiệt thế này.

Hai lão Hộ pháp còn lại thì đứng tái mặt lo cho tính mạng đồng bọn, riêng Đồng Thiên Kỳ trầm ổn ngưng mắt nhìn lão quái nhân không chút biểu lộ.

- Lão phu vừa rồi không nghe rõ câu nói của người.

Lão quái nhân nghe đối phương đáp vậy thì ánh mắt chợt ngời lên, buông tay lão Hộ pháp ra, giọng vẫn lạnh như băng:

- Lão phu nói lại lần nữa, người nghe cho rõ.

Nói rồi lão cất giọng oang oang đọc câu khi nãy:

- Người bảo trời che đất, ta bảo đất đè trời, người tin không?

Lão Hộ pháp vừa rồi vì bị ở vào thế không chết cho nên không dám kháng cự, lúc này tay được buông ra rồi, nghe nói vậy thì cười nhạt hỏi:

- Giả sử lão phu không tin thì sao?

- Ai không tin lời này, Diêm Vương có mặt ngay.

Lão Hộ pháp đã ngẫm vận công, vừa nghe vậy cười khỉnh đáp:

- Lão phu không tin lời này.

Lão quái nhân bỗng thò tay vào trong ngực áo, giọng vẫn lạnh băng:

- Vậy thì người sẽ thấy Diêm Vương ngay.

Kim Lệnh công tử lúc này cứ lăm nhăm trong miệng: “Trời che đất, đất đè trời”

Lão Hộ pháp ngang nhiên cười lớn nói:

- Chỉ cần người tiến chân lão phu được.

Lão quái nhân từ từ lùi tay ra nói:

- Xuống đến lựa phủ, chỉ cần người trao vật này thì lão Diêm Vương sẽ biết ngay ai đã đưa người về đó.

Dứt lời, bàn tay gân guốc của lão đột nhiên xòe rộng, chỉ thấy một cọng lông chim năm màu.

Vừa nhìn thấy chiếc lông chim năm màu, Kim Lệnh công tử mắt chợt loé lên, trong đầu óc hiện lên một nhân vật mà xưa nay người trong giang hồ cả Hắc lẫn Bạch đạo nghe danh đều khiếp, bất giác buột miệng la lớn:

- Địa Sát lệnh chủ.

Bốn chữ “Địa Sát lệnh chủ” vừa thoát khỏi cửa miệng gã, Đồng Thiên Kỳ nghe cũng chấn động, đôi mắt trừng nhìn chăm vào khuôn mặt như phủ ngân sương của lão quái nhân không hề chớp.

Bấy giờ, thắm nhất chính là lão Hộ pháp vừa rồi buông lời coi trời bằng vung, vừa nhìn thấy chiếc lông năm màu thì thất thanh:

- À, Địa Sát lệnh chủ.

Vừa thốt xong, chân chấm đất tung người vọt đi ngay ...

Chính khi lão Hộ pháp thân vừa rời đất, thì lão quái nhân cười một tràng dài: “Hắc hắc hắc ... chạy đi đâu!”

Trong tiếng quát, chiếc lông chim ngũ sắc thoát khỏi tay lão quái nhân và truy theo lão Hộ pháp nhằm đúng ngay ngực.

Khi lão Hộ pháp tung người thoát chạy thì mặt vẫn còn kịp nhìn lão quái nhân, nên chiếc lông ngũ sắc bay tới lão nhìn rất rõ. Vốn đã ngằm đề tụ chân khí liền tung chưởng đánh ra định đẩy chiếc lông chim. Đồng thời mắt không rời quái nhân đề phòng lão ra tay tiếp.

Không riêng gì lão Hộ pháp, mà ngay bọn Đồng Thiên Kỳ và Kim Lệnh công tử cũng lấy làm quái lạ, vì thấy lão quái nhân đứng yên bất động tựa hồ như không có ý gì xuất thủ tiếp. Thế nhưng một chiếc lông chim ngũ sắc nhẹ như thế há lại có thể đã thương được người, mà lại một người có công lực chẳng tầm thường tí nào?

Thế mà, không ai ngờ nổi một chưởng của lão Hộ pháp đánh ra, đã không cản nổi hướng bay và tốc độ của chiếc lông chim ngũ sắc. Chiếc lông tựa hồ như xuyên qua làn chưởng phong nhẹ nhàng như vô lực, nhằm thẳng vào ngực lão Hộ pháp bay tới.

Lão Hộ pháp biến sắc, thấy thế đã nguy, liền vung tay còn lại chộp ngay chiếc lông chim.

Lão quái nhân vừa thấy thế, cười lên hắc hắc:

- Địa Sát lệnh của lão phu nếu như người mà chộp nổi thì có lẽ cái danh lão phu bị hủy mất từ lâu rồi. Hắc hắc hắc ...

Lời lão quái nhân vừa dứt, thì bên kia tiếng rú thảm thiết của lão Hộ pháp cũng vừa vang lên xé tai.

Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng rú, ánh mắt trầm lãnh bỗng quay nhìn lão Hộ pháp chỉ thấy lão ta tay ôm ngực máu chảy như tuôn, ngã xuống đất giãy đành đạch. Hiển nhiên chiếc lông ngũ sắc đã xuyên qua tay lão ta rồi mới xuyên luôn qua ngực, kết liễu đời lão.

Một chiếc lông chim nhỏ bé mà có một khả năng giết người phi thường như thế, thảo nào mà Kim Lệnh công tử vừa nhìn thấy mặt đã biến sắc.

Bấy giờ, chính tiếng rú thảm của lão Hộ pháp làm giật mình Kim Lệnh công tử, gã sức tỉnh chợt hiểu phải làm gì bây giờ, đôi chân theo bản năng nhún cái vọt lên không phóng về hướng chân núi, đường mà lúc nãy gã kéo đến.

Lão quái nhân mặt lạnh như băng, gằn rõ từng tiếng:

- Diêm vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để đến canh năm? Tiểu cẩu nham hiểm, người tưởng chạy thoát hử?

Dứt lời chỉ thấy vai lắc nhẹ, cả người nhanh như u linh vọt truy theo.

Vừa nghe thấy tiếng nói của lão quái nhân, Đồng Thiên Kỳ trong đầu chận động, kịp quay nửa người nhìn theo, bất giác buột miệng la lên: “Thân pháp kinh người !”

Thì ra, chớp mắt lão quái nhân đã chặn ngay lối chạy của Kim Lệnh công tử, cười âm trầm nói:

- Người tưởng thoát thân?

Kim Lệnh công tử đã thót cả người, nhưng vẫn cố gượng cười nói:

- Văn bối không hề mạo phạm đến lão tiền bối.

Địa Sát lệnh chủ giọng như băng:

- Lão phu xưa nay giết người vô thế nhưng chưa hề dụng thâm kế, cũng rất ghét người dụng kế độc. Tiểu cẩu, người chớ dụng tâm vô ích.

Kim Lệnh công tử thất thanh la lên:

- Văn bối dụng thâm kế bao giờ?

- Hừ, lấy bốn hiệp một là gian thứ nhất, ở bên ngoài dùng lời khích làm động lòng địch, đó là gian thứ hai. Tiểu cẩu người còn bảo là không dụng thâm kế?

Kim Lệnh công tử giật thót mình thoái lui nửa bước, mặt tái nhợt nói:

- Binh bất yếm trá ! Tiền bối là người trong võ lâm lẽ nào không biết điều này? Văn bối bị bức bách nên mới dụng hạ sách này, xin tiền bối lượng thứ cho.

- Tiểu cẩu, người không cần phải lý giải, lão phu bình sinh ghét nhất là gian xảo, người muốn lý lẽ gì thì đợi xuống gặp Diêm Vương hãy nói.

Dứt lời, lão muốn động thủ, Kim Lệnh công tử buột miệng la lớn:

- Muốn giết cường người, tiền bối phải chăng là đồng bọn Đồng Thiên Kỳ?

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy hơi khựng người, rồi cười phá lên lạnh lạnh:

- Đồng bọn ư? Hắc hắc hắc ... Lão phu đã quyết giết nó, thế nhưng trước hết phải lấy mạng người, bởi vì tội của hắn không phải do hắn tự thân gây ra mà chỉ là gánh thay người thôi.

Nói đến đó, ánh mắt lạnh như đông giá quay nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ trầm lãnh bước lên hai bước, bình tĩnh nói:

- Tôn giá giết hắn chỉ vì ghét hắn thôi hay sao?

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy, mặt ngưng sương, buông giọng gần hỏi:

- Tiểu bối, người nói chuyện với ai đấy?

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười đáp ngay:

- Đương nhiên là nói chuyện với người.

Địa Sát lệnh chủ mắt loang lên:

- Hử? Nói chuyện với ta? Tiểu tử to gan.

- Hừ, tôn giá trước mặt Đồng mỗ có thái độ thế này, kể gan cũng không nhỏ đấy.

Địa Sát lệnh chủ mắt tợn điện chớp:

- Lão phu là Địa Sát lệnh chủ, tiểu cẩu người có tai nên nghe cho rõ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp lại:

- Cái danh “Huyết Kiếp Thủ” hắn tôn giá cũng không phải lần đầu nghe đến đấy chứ?

Vừa nghe ba tiếng “Huyết Kiếp Thủ”, sắc mặt như băng sương của Địa Sát lệnh chủ như tan ra để lộ một màu tím tái, hiển nhiên lão chấn động không ít.

- o O o -